



30de JAAR - N° 114

MAART 2021

We assist We defend We innovate



# Danger pour les pensions complémentaires

Iedereen kent het ondermaats niveau van de wettelijke pensioenen die toegekend worden aan loontrekkenden en aan zelfstandigen. Deze situatie is te wijten aan het lamentabel beheer van de nochtans hoge bijdragen die betaald worden door de werkgevers, de loontrekkenden en de zelfstandigen en door het gebruik van het systeem van de “toewijzing”. Voor de meesten van ons, in ieder geval voor deze die veel betaald hebben, geeft de Staat ons niet de opbrengst van onze bijdragen terug.

Het is om dat systeem in heel geringe mate te corrigeren dat de fiscus aanzet tot de opbouw van aanvullende pensioenen waarvan de bijdragen onder bepaalde voorwaarden aftrekbaar zijn, terwijl de prestaties, op de pensioenleeftijd, belast zijn op basis van een voordeliger systeem. Het Rekenhof heeft een relevant advies gegeven, wat niet verrassend is, dat dit systeem duur is voor de Staat: het int belastingen later (bij het pensioen) en int er minder. En het heeft er ook aan toegevoegd dat enkel een kleine minderheid ervan geniet.

De Minister van pensioenen heeft ervan geprofiteerd om de studie van een hervorming van het systeem aan te kondigen: ofwel de fiscale voordelen bij de betaling van de premies verminderen, ofwel de pensioenen zwaarder belasten, eventueel verplichten om deze te ontvangen onder de vorm van minder voordelige rentes dan kapitaal. Dit alles met toevoeging van de kleine gebruikelijke populistische opmerking: de ene zwaarder belasten zal het mogelijk maken om wat minder belachelijke pensioenen te betalen aan anderen.

De realiteit is dat de huidige fiscale voordelen, die erg geplafonneerd zijn, redelijk bescheiden zijn en ze in zeer geringe mate het effect van het “jaarlijkse karakter van de

belasting” compenseren.

We betalen onze belastingen op de inkomsten van een jaar en ze worden geïnd aan een progressief tarief. Op de beste jaren van een carrière staan ze aan het hoogste tarief, terwijl de meeste, wanneer ze op de pensioenleeftijd komen, veel minder inkomsten hebben. Dit systeem resulteert in het betalen van veel meer belasting dan wanneer het mogelijk zou zijn om het gemiddelde inkomen van een beroeps carrière te bepalen.

Het jaarlijks karakter van de belasting is een fiscale techniek en geen regelgeving.

En deze techniek leidt tot het feit dat de staat eigenlijk te veel ontvangt.

Het voorstel van de minister zal de situatie alleen maar erger maken.

Bovendien zou het gaan om degenen die al de ergste slachtoffers van ons belastingstelsel zijn: leidinggevend en zelfstandigen, ofwel degenen wiens inkomsten het meest varieert gedurende een beroeps carrière. Het zijn ook degenen die voor de prognose hebben gekozen die waarschijnlijk zullen worden gestraft, omdat zij door te investeren in aanvullende pensioenregelingen van mening waren dat zij "een contract" met de staat afsloten. Ze zullen waarschijnlijk binnenkort bevestiging van deze zekerheid krijgen: je sluit beter geen contract met de Staat af, omdat de Staat zichzelf altijd de middelen heeft gegeven om zijn verplichtingen niet na te komen.

les moyens de ne pas respecter ses engagements.

*Thierry AFSCHRIJFT*

# De klauwen van de beer

## De belastingen verhogen zonder het te zeggen

*De regering heeft in alle discretie een wet laten stemmen die voorziet in het "bevriezen" van de plafonds van fiscale uitgaven. Dit jargon betekent dat de maximale bedragen van bepaalde belastingvoordelen niet langer zullen geïndexeerd worden. De maatregel lijkt misschien een kleine impact te hebben in een periode van lage inflatie, maar het komt eigenlijk neer op het verhogen van belastingen zonder dat te zeggen, jaar na jaar, zonder een nieuwe wet te moeten laten stemmen. De regering heeft gekozen voor een nieuwe methode om de inkomstenbelasting systematisch te verhogen.*

*In de regeringsverklaring werd er nochtans aangekondigd dat er geen belastingverhoging zou komen, behalve in het kader van begrotingsonderhandelingen. Dit is hier niet het geval. De regering had nog niet veel toegezegd, maar zelfs dat werd niet gerespecteerd. Volgens het gezegde raken de beloften van politici alleen degenen die erin geloven.*

**De ongelikte beer**

# SAMENVATTING- IDEFISC MAART 2020

De klauwen van de beer

Pagina 2

België stelt een kadaster van buitenlandse onroerende goederen op

Pagina 4

Samenwerking tussen het gerecht en de fiscus?

Pagina 6

Verenigde Staten: einde van de anonimiteit van bedrijven

Pagina 7

Dubbele belasting van Franse dividenden: de Belgische administratie buigt

Pagina 8

Levensverzekering: een verbijsterende nieuwe omzendbrief

Pagina 9

Verlaagd btw-tarief van 6% voor sloop en heropbouw van gebouwen

Pagina 11

Fiscale herwaardering van de activa van een vennootschap in geval van immigratie naar België – zelfs mogelijk bij het ontbreken van effectieve belastingheffing in de staat van herkomst

Pagina 13

De belastingheffing op huurinkomsten via verhuurplatforms, een nieuwigheid? Niet echt.

Pagina 15

Annulering van de Kaaimantaks op uitkeringen van aan belasting onderworpen trusts

Pagina 16

Antigone rechtspraak in fiscale zaken: nog steeds geen automatische uitsluiting van onregelmatig verkregen "bewijzen"

Pagina 18

Trusts en fictie: Vlabel stelt een oplossing voor om successierechten te vermijden

Pagina 20

Nieuwe belasting op effectenrekeningen: bis repetita?

Pagina 23

Zwitserland houdt het bankgeheim nog aan voor haar ingezetenen

Pagina 24

Luxemburg: niet-aftrekbaarheid van intresten en vergoedingen verschuldigd aan verbonden ondernemingen die zijn gevestigd in niet-coöperatieve gebieden

Pagina 25

# België stelt een kadaster van buitenlandse onroerende goederen op



De Kamer van Volksvertegenwoordigers heeft op 12 februari 2021 wegens “hoogdringendheid” een wet aangenomen houdende wijziging van het Wetboek van Inkomstenbelastingen 1992 op het vlak van onroerende goederen gelegen in het “buitenland”.

Deze wet, die aan de Koning ter bekrachtiging werd voorgelegd, heeft tot doel onroerend goed dat zich in het buitenland bevindt op dezelfde manier te behandelen als onroerend goed dat zich in België bevindt voor wat betreft de toepassing van inkomstenbelastingen.

Men moet er inderdaad aan denken dat de Europese Commissie België reeds in 2007 op de vingers had getikt voor haar ongunstige methode om de belastbare basis van het inkomen uit onroerend goed van Belgische ingezetenen te bepalen voor de goederen die zij in het buitenland bezitten.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in april 2018 dat België zijn verplichtingen had geschonden door een systeem te handhaven op grond waarvan buitenlandse inkomsten uit onroerend goed zwaarder werden belast dan inkomsten uit Belgisch onroerend goed.

Terwijl de gebouwen in België die gebruikt worden voor huisvesting alleen worden belast op basis van het kadastraal inkomen, worden onroerende goederen in het buitenland die gebruikt worden voor huisvesting belast op basis van de werkelijke huurwaarde.

Op 12 november 2020 veroordeelde Hof van Justitie van de Europese Unie België, dat zijn wetgeving nog niet had gewijzigd, tot betaling van een forfaitair bedrag van 2.000.000 euro en een boete van 7.500 euro per dag vanaf de uitspraak van het arrest tot België zijn wetgeving gewijzigd heeft.

Het was dus meer dan dringend geworden voor België om een wet aan te nemen die het houden van onroerende goederen door Belgische ingezetenen in het buitenland en in ieder geval in Europa niet discrimineert.

Nieuwe meldingsplicht:

De wet van 12 februari 2021, die met terugwerkende kracht tot 1 januari 2021 van kracht is, introduceert een nieuwe meldingsplicht bij de Algemene Administratie van de Patrimoniumdocumentatie:

- De Belgische ingezetenen moeten spontaan, uiterlijk op 31 december 2021, alle zakelijke rechten die ze op 31 december 2020 houden op een onroerend goed in het buitenland aangeven.
- De Belgische ingezetenen die een zakelijk recht op een gebouw in het buitenland verwerven of overdragen, moeten dit aangeven binnen de 4 maanden.
- De niet-Belgische ingezetenen moeten binnen de 30 dagen vanaf de 1e dag van de belastbare periode waarvoor ze onderworpen zijn aan de PB houder zijn van een zakelijk recht.

**Om een onwettigheid te corrigeren, heeft België ervoor gekozen om een echt kadaster van onroerende goederen van Belgen in het buitenland (zelfs ook in naakte eigendom) op te stellen.**

**Zelfs de onroerende goederen die gehouden worden door “juridische constructies” waarvan de oprichter een Belgische ingezetene is, moeten aangegeven worden.**

De administratieve boete voor het niet aangeven, die afschrikkend wilde werken, is vastgesteld tussen 250 en 3.000 euro.

Bepaling van het kadastraal inkomen voor onroerende goederen in het buitenland:

De Algemene Administratie van de Patrimoniumdocumentatie zal een kadastraal inkomen voor de buitenlandse gebouwen bepalen.

Dit kadastraal inkomen zal bepaald worden voor alle al dan niet gebouwde onroerende goederen gevestigd in het buitenland, voor zover een Belgische ingezetene ofwel houder is van een zakelijk recht, ofwel de oprichter is van een juridische constructie dat dergelijk recht heeft.

Het kadastraal inkomen van al dan niet gebouwde gebouwen in het buitenland zal vastgelegd worden op basis van de schaal van 2 euro per hectare.

Wat de opgerichte gebouwen betreft, naast de drie bepalingsmethodes van het KI die reeds in het Wetboek van inkomstenbelastingen staan (huurwaarde, vergelijking, waarde 1975 gekapitaliseerd aan 5,3%), voert de wet een vierde methode in die vertrekt van de actuele waarde.

Vertrekkend van het idee dat het voor de belastingplichtige gemakkelijker is om de actuele waarde van het onroerend goed in het buitenland te kennen, laat deze methode toe om de actuele waarde om te zetten door er een correctiefactor op toe te passen, teneinde de waarde van 1975 te bepalen.

Deze correctiefactor wordt elk jaar vastgesteld door deze van het vorige jaar te vermenigvuldigen met het gemiddelde

van de maandelijkse benchmarks met betrekking tot de lineaire verplichtingen op 10 jaar verhoogd met één. De correctiefactor is vastgesteld op 15,036 voor het jaar 2020.

## **Conclusie**

Om een onwettigheid te corrigeren, heeft België ervoor gekozen om een echt kadaster van onroerende goederen van Belgen in het buitenland (zelfs ook in naakte eigendom) op te stellen.

Zelfs de onroerende goederen die gehouden worden door “juridische constructies” waarvan de oprichter een Belgische ingezetene is, moeten aangegeven worden.

Het verzamelen van gegevens door de fiscus gaat onverbiddelijk door...

De implementatie kan echter arbeidsintensief zijn voor het algemeen beheer van de patrimoniumdocumentatie.

*Muriel IGALSON*

# Samenwerking tussen het gerecht en de fiscus?



De Minister van financiën, Vincent Van Peteghem heeft zopas aangekondigd dat hij de intentie had om voortaan toe te staan dat belastingambtenaren deelnemen aan strafrechtelijke onderzoeken voor fiscale fraude.

Op dit ogenblik zeggen de verschillende Fiscale wetboeken, sinds 1986, dat belastingambtenaren niet kunnen deelnemen aan een strafrechtelijk onderzoek, behalve "als getuigen". Dit betekent dat ze niet kunnen worden gebruikt als een expert of kunnen deelnemen aan huiszoekingen of ondervragingen van personen die door het Openbaar Ministerie worden vervolgd voor belastingontduiking.

Deze bepaling werd meer dan dertig jaar geleden voorzien omdat in bepaalde gevallen sprake was van wantoestanden gepleegd door belastingambtenaren die in strafrechtelijke onderzoeken in team hadden gehandeld met officieren van gerechtelijke politie

Indien de Minister van financiën zijn intentie concreet wilt maken, moet hij de stemming van een wet verkrijgen die deze teksten die momenteel van kracht zijn, te wijzigen.

De intentie van de minister is uiteraard om de gerechtelijke onderzoekers te kunnen laten genieten van de ervaringen en de competentie van ambtenaren van de belastingadministratie in de domeinen onder toepassing van de belastingwetten.

Deze intentie is echter verrassend.

Allereerst is het qua principes buitengewoon schokkend dat justitie "samenwerkt" met iedereen, inclusief overheidsambtenaren. Justitie moet onpartijdig zijn en er moet onder toezicht van een onderzoeksrechter of het Parket onderzoek worden verricht à charge en à décharge.

Met andere woorden, alle bewijzen, ongeacht of deze gunstig of ongunstig zijn voor de verdachte, moeten worden verzameld. Dit impliceert logischerwijs dat justitie met niemand samenwerkt en dat het onafhankelijk handelt.

Dit is des te duidelijker dat de belastingdienst al enkele jaren gewoon is om zich vaak "burgerlijke partij" te stellen

voor de strafrechter of in het stadium van het onderzoek. Dat betekent dat de administratie partij is aan het proces en van plan is om vergoeding te eisen voor de schade die kan voortvloeien uit de fraude. Het is moeilijk voor te stellen dat ze zowel partij zou kunnen zijn als haar eigen klacht zou kunnen onderzoeken, aangezien haar eigen ambtenaren bij het onderzoek betrokken zouden zijn. Het is een beetje alsof men de accountant van de vervolgte persoon vraagt om ook aan dit onderzoek deel te nemen, onder het voorwendsel dat hij ook nuttige beroepsbekwaamheden heeft.

Men kan in een rechtsstaat, en zelfs als de wet dit toestaat, niet zowel partij zijn aan het proces en deelnemen aan het onderzoek dat tot doel heeft te beslissen over het eigen verzoek. Dat is echter wat de minister van plan is te organiseren.

**Men kan in een rechtsstaat, en zelfs als de wet dit toestaat, niet zowel partij zijn aan het proces en deelnemen aan het onderzoek dat tot doel heeft te beslissen over het eigen verzoek. Dat is echter wat de minister van plan is te organiseren.**

Tot slot zou een dergelijk besluit, als het door het Parlement wordt goedgekeurd, ongetwijfeld leiden tot een schending van een van de fundamentele beginselen van de rechtsstaat: de scheiding der machten. We zouden ons in een situatie bevinden waarin de rechterlijke macht, handelend in

het kader van een strafrechtelijk onderzoek, een beroep zou doen op belastingambtenaren, die werken in opdracht van de Minister van financiën, die deel uitmaakt van de uitvoerende macht. Deze mix van bevoegdheden, zowel gerechtelijk als uitvoerend, in het kader van hetzelfde onderzoek, lijkt bijzonder onaanvaardbaar.

Het is dan ook te hopen dat de Raad van State, of zelfs partijen van de parlementaire meerderheid, zich zullen verzetten tegen deze betreurenswaardige intentie van de minister.

*Thierry AFSCHRIJFT*

# Verenigde Staten: einde van de anonimiteit van bedrijven

Het systeem van dekmantelbedrijven werd nog niet zo lang geleden in veel landen van de wereld gebruikt om de identiteit van de echte begunstigers van een bedrijf te verdoezelen.

De meeste landen hebben een einde gemaakt aan de anonimiteit die daaruit kon ontstaan, door eerst aandelen aan toonder te schrappen en vervolgens door echte begunstigers te dwingen hun identiteit bekend te maken.

In de Europese Unie heeft dit systeem geleid tot de creatie van nationale “UBO” registers (Ultimate Beneficial Owners). In die landen, zoals dat het geval is in België, zijn de gegevens van de economische begunstigers toegankelijk, niet alleen voor de autoriteiten, maar ook voor “het grote publiek”, behalve wanneer de autoriteit in zeer beperkte gevallen een afwijking toestaat.

Tot nu toe was dit niet het geval in de Verenigde Staten, waar het nog relatief gemakkelijk was om een echt verborgen bedrijf te hebben; het succes van staten als Delaware of Montana was onder andere gebaseerd op deze eigenaardigheid.



Het Amerikaanse Congres heeft zojuist de “Corporate Transparency Act” goedgekeurd, die een einde maakt aan deze situatie. Vanaf nu zullen de echte begunstigers van Amerikaanse dekmantelbedrijven of offshorebedrijven hun identiteit moeten geven aan een agentschap van het Amerikaanse Ministerie van Financiën, dat verantwoordelijk is voor de repressie van het witwassen van geld: het Financial Crimes Enforcement Network (FinCEN).

De informatie die aan FinCEN wordt verstrekt, zal echter alleen beschikbaar zijn voor Amerikaanse overheidsinstanties, het Ministerie van Financiën en politiediensten. Het is denkbaar dat door het gebruik van verdragen ter preventie van dubbele belasting staten die een dergelijke overeenkomst met de Verenigde Staten zijn aangegaan, er indirect van kunnen genieten.

Aan de andere kant is er in de Verenigde Staten geen sprake van toegang tot deze informatie voor de pers en het grote publiek. De Amerikaanse keuze lijkt dus sterk op die van landen als Zwitserland, die dit soort informatie voorbehoudt aan overheidsinstanties, de enigen die op het gebied van privacy een legitieme reden hebben om deze te kennen.

*Thierry AFSCHRIFT*

Aan de andere kant is er in de Verenigde Staten geen sprake van toegang tot deze informatie voor de pers en het grote publiek. De Amerikaanse keuze lijkt dus sterk op die van landen als Zwitserland, die dit soort informatie voorbehoudt aan overheidsinstanties, de enigen die op het gebied van privacy een legitieme reden hebben om deze te kennen.



# Dubbele belasting van Franse dividenden: de Belgische administratie buigt



Elke belastingplichtige zal er belang bij hebben om de oorsprong van zijn dividenden te verifiëren, omdat naast de dividenden van Franse oorsprong ook andere dividenden van dezelfde regeling kunnen genieten, afhankelijk van het verdrag dat België heeft gesloten met zijn verschillende partnerlanden (met name Italië en Israël).

We raden elke belastingplichtige die houder is van een aandelenportefeuille dus aan om de oorsprong van zijn dividenden (met name Frans) na te kijken teneinde zijn belastingdruk te verlichten.

In een vorig artikel gaven wij reeds aan dat het Hof van Cassatie de Belgische Staat voortaan oplegt om een forfaitair minimumbedrag aan Franse belasting van 15% op de Belgische belasting aan te rekenen op de Franse dividenden verkregen door Belgische ingezetenen.

De Belgische belastingadministratie heeft onlangs bevestigd dat ze boog tegenover deze rechtspraak en dat ze weldegelijk de FBB zal toepassen op de dividenden van Franse oorsprong.

Met andere woorden, een Frans dividend dat onderworpen is geweest aan een Franse aftrek van 15% zal slechts aan 15% belasting in België onderworpen worden (30% van de Belgische voorheffing - 15% Franse belasting).

Dit nieuw standpunt zal de belasting op deze dividenden aanzienlijk verlagen.

Er kan een claim worden ingediend voor dividenden die in 2019 zijn ontvangen en op basis van deze nieuwe jurisprudentie die door de belastingdienst is geaccepteerd, kan een verzoek om wettelijke vrijstelling voor eerdere dividenden worden ingediend.

Elke belastingplichtige zal er belang bij hebben om de oorsprong van zijn dividenden te verifiëren, omdat naast de dividenden van Franse oorsprong ook andere dividenden van dezelfde regeling kunnen genieten, afhankelijk van het verdrag dat België heeft gesloten met zijn verschillende partnerlanden (met name Italië en Israël).

We raden elke belastingplichtige die houder is van een aandelenportefeuille dus aan om de oorsprong van zijn dividenden (met name Frans) na te kijken teneinde zijn belastingdruk te verlichten.

*Pascale HAUTFENNE*

# Levensverzekering: een verbijsterende nieuwe omzendbrief



Levensverzekeringscontracten zijn interessante tools voor vermogensplanning die een veelheid aan mogelijke combinaties mogelijk maken. Zuivere levensverzekeringscontracten (alleen het risico op overlijden van de verzekerde is gedekt) of gemengde contracten (het risico van leven en het risico op overlijden van de verzekerde zijn gedekt).

De fiscale behandeling die voor deze contracten is voorbehouden, hangt in de eerste plaats af van de burgerlijke analyse van die contracten zoals deze resulteert uit het verzekeringsrecht van 4 april 2014 en het huwelijksstelsel dat mogelijk van toepassing is op de betrokken partijen. Ten tweede kunnen bepaalde ficties die vastgelegd zijn in het Wetboek van successierechten van toepassing zijn en leiden tot de conclusie dat deze contracten een fictief legaat bevatten dat onderworpen is aan successierechten. De door het wetboek ingestelde juridische ficties zijn afwijkend en moeten dus strikt worden uitgelegd.

Onder het mom van de inwerkingtreding van de nieuwe verzekeringswet (in 2014...) en het nieuwe huwelijksvermogensrecht (van kracht sinds 01/01/2018...), heeft de belastingdienst aan het begin van het jaar een nieuwe omzendbrief uitgevaardigd om de contouren van de belastingheffing te verduidelijken die van toepassing zijn op levensverzekeringscontracten afgesloten

door personen die gehuwd zijn onder het stelsel van gemeenschap van goederen, maar ook door personen die gehuwd zijn onder het stelsel van scheiding van goederen of ongehuwde personen (Omsendbrief van de AS van de Patrimoniumdocumentatie 2021/C/2 van 7 januari 2021 betreffende art. 8 van het Wetboek van successierechten en belastingen die van toepassing zijn op verschillende soorten levensverzekeringscontracten). Deze nieuwe omsendbrief vervangt, met ingang van 01/09/2018 (!), een omsendbrief uit 2006, door een nieuwe methodologische aanpak. Het gaat om inwoners van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest en het Waals Gewest.

**De rechtspraak is unaniem: de nieuwe omsendbrief schendt niet alleen het beginsel van gelijkheid van belasting maar ook dat van de niet-retroactiviteit van de belastingwet.**

**Als de omsendbrief ten uitvoer wordt gelegd, zal dit ongetwijfeld tot veel geschillen leiden, die echter in het voordeel van de belastingplichtige zouden moeten zijn.**

Hoewel de doelstelling lovenswaardig is, toont de lezing van deze omsendbrief aan dat de nieuwe methodologie vooral gericht is op de bestrijding van het gebrek aan belastingheffing dat, hoe juridisch ook, van toepassing is op bepaalde situaties die voortvloeien uit levensverzekeringscontracten.

In dit verband moet worden opgemerkt dat het ontbreken van belastingheffing herhaaldelijk werd gevalideerd door beslissingen van de Dienst Voorafgaande Beslissingen (DVB), beslissingen die het nieuwe huwelijksvermogensrecht dat op 01/01/2018 in werking is getreden, op geen enkele wijze ongeldig wordt.

## Enkele voorbeelden van de situaties die in de omzendbrief aan bod komen, geven inzicht in de nieuwe grondslagen die deze omzendbrief probeert vast te stellen.

### Voorbeeld 1

Volgens de omzendbrief is er een fictief legaat (en dus de toepassing van de successierechten) in het volgende geval: A en B zijn gehuwd onder het stelselvangemeenschapvangoederen. A is verzekeringsnemer en verzekerde (overlijdensrisicoverzekering); B is de begunstigde. B sterft voor A. De verzekeringsmaatschappij mag dus geen kapitaal betalen, aangezien B niet de verzekerde is en de verzekeringspolis verder loopt, met de aanduiding van een andere begunstigde. Het nieuwe huwelijksvermogensrecht bepaalt dat levensverzekeringen die namens de langstlevende echtgenoot worden voortgezet, worden beschouwd als een "eigen goed" van die echtgenoot met een "beloningsverplichting" aan de gemeenschap voor zover de premies werden betaald via de gemeenschappelijke fondsen van de echtgenoten.

- Volgens artikel 16 van het Wetboek van successierechten houdt bij de inning van de successierechten geen rekening met de bonussen die verbonden zijn aan de gemeenschap die bestond tussen de overledene en de langstlevende echtgenoot als het echtpaar bij het overlijden van de eerst stervende kinderen of nakomelingen in leven had. De situatie ontkomt aan successierechten. Volgens de omzendbrief moet echter worden aangenomen dat er sprake is van een fictief legaat in de zin van artikel 8, al. 4 W.Succ., aangezien A "wordt gevraagd" om bedragen of waarde te ontvangen in het kader van een levensverzekeringscontract, zodra A de polis kan afkopen. Hoe kan dit standpunt worden gerechtvaardigd wanneer dit recht op afkoop in het hoofde van A onafhankelijk van de dood van B bestaat en A bovendien misschien nooit zijn recht op afkoop zal kunnen uitoefenen?

### Voorbeeld 2

A en B zijn zowel verzekeringsnemers als verzekerden; Er vindt geen betaling plaats bij het overlijden van A alleen of van B alleen; Wanneer A en B overlijden, is C de begunstigde van het contract. Bij het overlijden van A (of B) neemt B of (A) alle rechten over die aan de verzekeringsnemer zijn verbonden (ofwel verpanden, afkopen of zelfs afstaan van zijn rechten), dit onder een post mortem overdracht van het verzekeringscontract. De omzendbrief behandelt deze post mortem overdracht als een schenking onder voorwaarde van overleven van de schenker, met inachtneming van de schenkingsrechten voor de helft van de aflossingswaarde in het geval dat de premies via beleggingsfondsen werden betaald, ongeacht of de langstlevende echtgenoot het contract daadwerkelijk heeft afgelost. De verzekeringswet impliceert echter niet de aanvaarding van de cessionaris (voorwaarde vereist voor een schenking), wat de DVB heeft toegegeven...

### Voorbeeld 3

A is de enige onderschrijver, A en B zijn verzekerden, met een eenzijdige overdracht post mortem door A van al zijn rechten die voortvloeien uit het verzekeringscontract aan B. Ook hier analyseert de omzendbrief deze situatie als een onrechtstreekse schenking (want zonder tegenpartij) op voorwaarde van het overleven van de begiftigde. Een schenking impliceert echter aanvaarding van de schenking door de begiftigde, in beginsel onbestaande omdat de verzekeringswet niet voorziet in een document houdende aanvaarding.

De rechtspraak is unaniem: de nieuwe omzendbrief schendt niet alleen het beginsel van gelijkheid van belasting maar ook dat van de niet-retroactiviteit van de belastingwet.

Als de omzendbrief ten uitvoer wordt gelegd, zal dit ongetwijfeld tot veel geschillen leiden, die echter in het voordeel van de belastingplichtige zouden moeten zijn.

*Sylvie LEYDER*

# Verlaagd btw-tarief van 6% voor sloop en heropbouw van gebouwen

De toepassing van het btw-tarief van 6% voor sloop gevolgd door de heropbouw van een woning wordt tijdelijk uitgebreid voor de komende 2 jaar (1 januari 2021 tot 31 december 2022), tot het hele grondgebied, en is niet langer beperkt tot de 32 stedelijke centra van het land.

De toepassing van het btw-tarief van 6% voor sloop gevolgd door de heropbouw van een woning wordt tijdelijk uitgebreid voor de komende 2 jaar (1 januari 2021 tot 31 december 2022), tot het hele grondgebied, en is niet langer beperkt tot de 32 stedelijke centra van het land.

Dit verlaagde tarief is van toepassing op alle onroerende goederen die betrekking hebben op sloop, gevolgd door de heropbouw van een woning, voor rekening van een aannemer, die een natuurlijke persoon of een rechtspersoon kan zijn, op voorwaarde dat het heropgebouwde gebouw zich op hetzelfde perceel bevindt en bepaalde bestemmingen respecteert.

Het verlaagde tarief is beperkt tot de onmiddellijk noodzakelijke werken aan de woonst, de buitenzones (tuin, zwembad, onderhoud, enz.) zijn uitgesloten.

Het verlaagde tarief is van toepassing in twee gevallen:

## 1) Tijdens de sloop gevolgd door de heropbouw van een gebouw bestemd voor de woning van de bouwheer - natuurlijke persoon

In dit geval is het voordeel van het verlaagd tarief onderworpen aan de volgende basisvoorwaarden:

- Het gebouw moet tijdens de eerste bezetting worden gebruikt als een enige woning en primair als eigen woning. In dit verband wordt geen rekening gehouden met een nalatenschap, mede-eigendom, naakte eigendom of vruchtgebruiker, of met de oude woning, op voorwaarde dat deze uiterlijk aan het einde van het jaar na de eerste bezetting (op 31 december van het jaar volgend op de eerste bewoning) wordt verkocht;
- De totale bewoonbare oppervlakte mag niet groter zijn dan 200m<sup>2</sup>. Om deze oppervlakte te bepalen, moeten alle oppervlaktes van alle woonvertrekken bij elkaar opgeteld worden. Worden beschouwd als woonvertrekken: alle woonkamers met uitzondering van badkamers;
- Het werk moet worden voltooid en gefactureerd aan het einde van het jaar van de eerste bezetting (op 31 december).

Deze basisvoorwaarden moeten gedurende een periode tot en met 31 december van het 5e jaar na de eerste bezetting onafgebroken gerespecteerd worden. Indien niet langer aan een van de voorwaarden wordt voldaan, is de bouwheer verplicht deze binnen 3 maanden na de datum van de

aanvang van de wijziging aan de Administratie te melden. Hij is ook verplicht om binnen dezelfde termijn het bedrag van het belastingvoordeel dat hij heeft ontvangen, terug te betalen voor het jaar waarin deze wijziging plaatsvindt en de resterende jaren die moeten worden uitgevoerd, ten belope van 1/5e per jaar. Deze regularisatie mag niet worden uitgevoerd in geval van overlijden van de bouwheer of in het geval van een naar behoren gemotiveerde overmacht die hem permanent belet aan de voorwaarden te voldoen.

Wat betreft de vormvoorwaarden:

- De bouwheer moet een verklaring naar de Administratie sturen, waarin staat dat het gebouw dat hij sloopt en heropbouwt, bedoeld is om te worden gebruikt als een enige woning en primair als eigen woning. Hij moet bij deze verklaring een kopie van de stedenbouwkundige vergunning en het/de aannemingscontract(en) toevoegen;
- Hij moet de dienstverlener(s) een kopie van de aangifte geven;
- De door de dienstverlener(s) uitgegeven facturen moeten het bestaan van elementen vermelden die de toepassing van het verlaagde tarief rechtvaardigen om hen te ontheffen van hun verantwoordelijkheid voor de vaststelling van het tarief.

## 2) Tijdens de sloop gevolgd door de heropbouw van een gebouw voor langdurige verhuur als onderdeel van het sociaal beleid.

In dit tweede geval is het voordeel van het verlaagd tarief onderworpen aan de volgende basisvoorwaarden:

- Het gebouw moet door de bouwheer als woning worden verhuurd aan een sociaal makelaarskantoor;
- Het werk moet voltooid en gefactureerd zijn aan het einde van het jaar van de eerste bezetting (op 31 december), zoals voor de woning van de bouwheer – natuurlijke persoon.

Deze basisvoorwaarden moeten gedurende een periode tot en met 31 december van het 15e jaar na de eerste bezetting onafgebroken gerespecteerd worden. Indien het gebruik verandert tijdens deze periode dan is de bouwheer ook hier verplicht dit te signaleren bij de Administratie binnen een termijn van 3 maanden en het belastingvoordeel dat



hij ontvangen heeft terug te betalen voor het jaar waarin deze verandering plaatsvindt en de resterende jaren die moeten worden uitgevoerd, ten belope van 1/15e per jaar. Er werd ook een uitzondering voorzien in geval van overlijden van de bouwheer of overmacht.

Wat betreft de vormvoorwaarden, deze zijn mutatis mutandis van toepassing.

Het verlaagde tarief geldt ook voor **opleveringen** van woongebouwen die eerder door de verkoper werden gesloopt en heropgebouwd, en de omliggende grond. In dat geval moet worden nagegaan in welke van de twee gevallen van het onderhavige geval men zich bevindt: 1) enige woning en primair als eigen woning van de koper of 2) verhuur door de koper aan een makelaarskantoor, om de toepasselijke voorwaarden te kunnen bepalen.

Bovendien is dit verlaagde tarief ook van toepassing op **lopende projecten**, op voorwaarde dat de aangifte uiterlijk op 31 maart 2021 wordt ingediend.

Ten slotte voor wat betreft projecten waarvoor vanaf 1 juli 2022 (laatste semester) een aanvraag voor een bouwvergunning bij de bevoegde dienst wordt ingediend, is de toepassing van het verlaagde tarief beperkt tot maximaal 25% van het totale bedrag van de werken, behoudens tegenbewijs dat het bedrag dat vóór 31 december 2022 werd gefactureerd, overeenkomt met werken die vóór die datum daadwerkelijk werden voltooid.

*Candice JEUNIAUX*

# Fiscale herwaardering van de activa van een vennootschap in geval van immigratie naar België – zelfs mogelijk bij het ontbreken van effectieve belastingheffing in de staat van herkomst



Met andere woorden, de Dienst Voorafgaande Beslissingen geeft toe dat de fiscale herwaardering van de activa en passiva van een buitenlandse onderneming in geval van immigratie naar België gebeurt op basis van de werkelijke waarde van deze activa en passiva in de exit-staat, zelfs als de latere winst op sommige van deze elementen (in dit geval de winst op de software) in die staat niet volledig of effectief wordt opgelegd.

Het volstaat dus dat deze winst in de belastbare basis van de buitenlandse onderneming wordt opgenomen vóór haar immigratie, ook al is er geen effectieve belastingheffing.

1. Sinds de wet op de hervorming van de vennootschapsbelasting van 25 december 2017 die van kracht is geworden op 1 januari 2019 kan een vennootschap die naar België is gekomen en dus haar maatschappelijke zetel in België heeft gevestigd in principe haar activa herwaarderen aan hun reële waarde om de belastbare winsten of de afschrijvingen en de aftrek van de latere waarde te bepalen. In het fiscale jargon spreken we dan van “step-up” (artikel 184ter, § 2, al. 2 van het WIB).

Deze « step-up » biedt het voordeel de dubbele belasting van de ongerealiseerde winsten te vermijden: een eerste keer, in de Staat van herkomst op het ogenblik van de verplaatsing van de zetel, waarbij deze laatste over het algemeen gelijkgesteld wordt met een vereffening (dan

spreken we over een “exit tax”) en een tweede keer, in de Staat van aankomst, bij de realisatie van de activa.

Ervan uitgaande dat de activa onderworpen zijn aan een “exit tax” in de staat van oorsprong bij uitgang en dat die staat met België een bilaterale of multilaterale overeenkomst of een ander instrument voor de uitwisseling van informatie heeft afgesloten, bepaalt het Wetboek van de inkomstenbelasting dat België aanvaardt dat de door de staat van oorsprong vastgestelde waarde overeenkomt met de werkelijke waarde, indien deze staat de boekwaarde en de niet-gerealiseerde winsten in de belastbare grondslag van de exit-belasting opneemt (tenzij wordt aangetoond dat deze waarde hoger is dan de werkelijke waarde) (artikel 184ter, § 2, al. 5 van het WIB).

2. In een recent besluit (nr. 2020.1545 van 22 september 2020) werd de Dienst Voorafgaande Beslissingen verzocht uitspraak te doen over een geval van fiscale step-up in verband met de immigratie van een Luxemburgse holdingmaatschappij. Deze beschikking is interessant omdat zij aangeeft dat de waarde van de door de staat van oorsprong, in dit geval het Groothertogdom Luxemburg, bij de uitgang vastgestelde activa als reële waarde kan worden aanvaard, ook al leidt deze vaststelling niet tot een daadwerkelijke belastingheffing in het Groothertogdom Luxemburg.

In dit geval wordt de maatschappelijke zetel van een Luxemburgse holdingmaatschappij overgeheveld van het Groothertogdom Luxemburg naar België. Het in Luxemburg gevestigde bedrijf is eigenaar van IP van de software, die op de markt wordt gebracht door de groep waarop het toezicht houdt.

In het Groothertogdom Luxemburg wordt de verplaatsing van de maatschappelijke zetel fiscaal gezien beschouwd als een vereffening. Het resultaat is een belastingheffing op grond van artikel 172 van de LIR op het verschil tussen de fiscale waarde en de geschatte waarde van de realisatie van de activa en passiva van de balans op het ogenblik van de verplaatsing van de maatschappelijke zetel. Daarom is de Luxemburgse holding onderworpen aan vennootschapsbelasting over latere winsten die op het ogenblik van de verplaatsing aan deze activa en passiva zijn verbonden.

Wat de meerwaarde op de software (boekhoudkundig geactiveerde kosten) betreft, is deze volgens het Luxemburgse recht (tot 30 juni 2021 op rechten verworven of opgericht vóór 1 juli 2016) gedeeltelijk vrijgesteld voor een bedrag van 80% (artikel 50bis al. 3 LIR).

Volgens de Dienst Voorafgaande Beslissingen zou deze vrijstelling in Luxemburgs recht moeten aangegeven worden als een verlaging van de belastbare grondslag. De berekening van het vrijgestelde bedrag gebeurt met de hulp van een specifiek formulier dat bijgevoegd is aan de aangifte van de Luxemburgse vennootschapsbelasting.

De boekwaarde van de software en de eventuele realisatiekosten zullen afgetrokken worden van de reële waarde van de software. Het resultaat vormt de belastbare winst. Deze winst zal voor 80% vrijgesteld worden en het vrijgestelde bedrag zal nog verlaagd worden met de negatieve resultaten uit het verleden.

3. Na te hebben vastgesteld dat de verplaatsing van de maatschappelijke zetel gerechtvaardigd is om andere dan fiscale redenen en dat voldaan is aan de andere voorwaarden die het WIB oplegt om een fiscale herwaardering van de activa en passiva van de Luxemburgse vennootschap uit te voeren op basis van de werkelijke waarde op het ogenblik van de verplaatsing naar het Groothertogdom Luxemburg, geeft de Dienst Voorafgaande Beslissingen ook toe dat de latere winsten in het Groothertogdom Luxemburg zullen

onderworpen worden aan een "exit-belasting" en dat de waarde van de activa en passiva in België op het ogenblik van de verplaatsing dus daadwerkelijk overeenkomt met hun werkelijke waarde in het Groothertogdom Luxemburg.

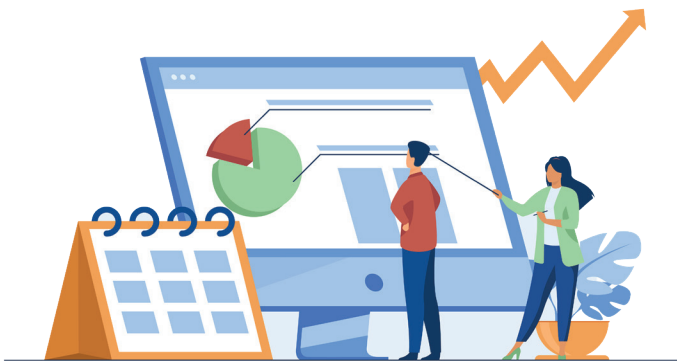
Met andere woorden, de Dienst Voorafgaande Beslissingen geeft toe dat de fiscale herwaardering van de activa en passiva van een buitenlandse onderneming in geval van immigratie naar België gebeurt op basis van de werkelijke waarde van deze activa en passiva in de exit-staat, zelfs als de latere winst op sommige van deze elementen (in dit geval de winst op de software) in die staat niet volledig of effectief wordt opgelegd.

Het volstaat dus dat deze winst in de belastbare basis van de buitenlandse onderneming wordt opgenomen vóór haar immigratie, ook al is er geen effectieve belastingheffing.

*Angélique PUGLISI*

# De belastingheffing op huurinkomsten via verhuurplatforms, een nieuwigheid? Niet echt.

Het is belangrijk om de aandacht van de belastingplichtige te vestigen op het feit dat de overheid van mening zou kunnen zijn dat verhuur deel uitmaakt van een beroepsactiviteit die onderworpen is aan progressieve belastingen, of zelfs dat het diverse inkomens zijn.



Sinds enkele dagen lijkt de pers de aandacht van de Belgische belastingplichtigen die huurinkomsten halen uit Airbnb te trekken op het feit dat deze huurgelden voortaan zullen belast worden.

De inkomsten die u verkrijgt in het kader van de verhuur van een kamer, een gîte of een huis, of dat nu via een verhuurplatform (Airbnb, Booking, ...) gebeurt of niet, moeten opgenomen worden in uw aangifte. Dat is een fiscale verplichting.

## a) De verhuur van een kamer

Als deze wordt verhuurd voor privédoeleinden, zal deze belast worden op basis van het kadastraal inkomen vermeerderd met 40% op grond van artikel 7, § 1ste, 2°, van het Wetboek van inkomstenbelastingen.

Voorbeeld:

Gegevens:

- Kadastraal inkomen: 750 euro
- huur: maandelijks 500 euro

Berekening:  $750 \text{ euro} \times 1,8492 \text{ i.e. (2021)} \times 1,4 = 1876 \text{ euro}$

Als het gebouw deels wordt verhuurd en voor de rest wordt gebruikt door de eigenaar, zal een pro rata toegepast worden.

## b) De verhuur van meubels

Als het zoals in de meeste gevallen over een gemeubelde verhuur gaat, zal er een afzonderlijke belasting geheven

worden aan 30% op grond van artikel 17, § 1ste en 171, 3° van het Wetboek van inkomstenbelastingen, maar er zal een kostenforfait van 50% kunnen afgetrokken worden.

Een eerste advies is te voorzien in een voorafgaande verdeling die opgenomen is in een contract en dat om correct belast te worden. Standaard zal de administratie kiezen voor een verdeling 60% voor het gebouw en 40% voor de meubels.

Voorbeeld:

Een gekozen verdeling (90% / 10%):  $6000 \text{ euro (huur)} \times 12 \times 10\% (-50\% \text{ kosten}) = 300 \text{ euro}$

Een standaardverdeling (60% / 40%):  $6.000 \times 40\% (-50\% \text{ kosten}) = 1.200 \text{ euro.}$

## c) De voorgestelde diensten

Ten slotte worden de diensten die in het kader van de verhuur worden verleend, belast tegen het tarief van 33% voor diverse inkomsten waarvoor de fiscus een forfaitair tarief van 20% aanvaardt. Standaard is de administratie van mening dat de diensten 20% van de huurprijs vertegenwoordigen.

Het is belangrijk om de aandacht van de belastingplichtige te vestigen op het feit dat de overheid van mening zou kunnen zijn dat verhuur deel uitmaakt van een beroepsactiviteit die onderworpen is aan progressieve belastingen, of zelfs dat het diverse inkomens zijn.

De nieuwigheid. – De platformen zoals Airbnb of Booking zullen via een vertegenwoordiger verplicht worden om een lijst met de bezettingen en de huurinkomsten die verkregen worden door hun gebruikers door te geven. Dat document zal aan de belastingadministratie moeten overgemaakt worden. Op het ogenblik van nauwere samenwerking rond de uitwisseling van informatie mag deze nieuwe maatregel niet als een verrassing komen.

Het positieve punt. – De huurgelden worden nauwelijks belast in België. Ze worden belast op basis van het kadastraal inkomen en niet op de huur (behalve in het kader van een beroepsactiviteit).

*Perrine RUDEWIEZ*



# Annulering van de Kaaimantaks op uitkeringen van aan belasting onderworpen trusts

Dit betekent dat belastingplichtigen die op grond van deze bepaling zouden zijn belast, op een nuttige manier beroep zullen kunnen aantekenen tegen deze belasting die ongegrond is geworden.

Alle trusts in landen die geen belastingparadijzen zijn, worden getroffen door deze annulering, zoals Canada natuurlijk, maar ook het Verenigd Koninkrijk of de Verenigde Staten.



Het Grondwettelijk Hof heeft een Belgische ingezetene, die werd verdedigd door Afschrift Taks and Legal en die oprichter en begunstigde was van een Canadese trust die onderworpen was aan de belasting, gelijk gegeven.

Zij vroeg de annulering van het artikel dat de belasting van uitkeringen van trusts gelijkstelde met deze van juridische bedrijven-constructies.

Artikel 89 van de programmawet van 25 december 2017 had als voorwerp de behandeling in artikel 18 WIB92 van de uitkeringen door trusts (die geen rechtspersoonlijkheid hebben) gelijk te stellen met de uitkeringen die door juridische constructies van tweede categorie die wel rechtspersoonlijkheid hebben werden gedaan, zoals de bedrijven.

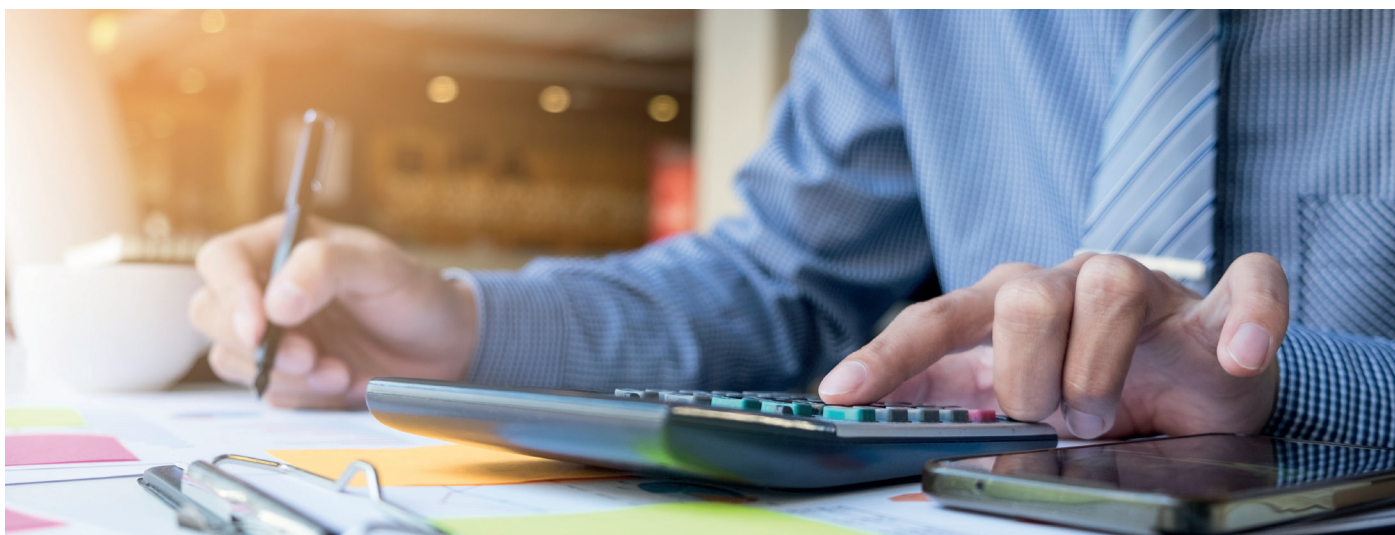
Deze uitkeringen waren voortaan belastbaar ten titel van uitkeringen van dividenden.

Voor de inwerkingtreding van dit artikel 89 waren de uitkeringen van trusts niet als dusdanig belast door een bepaling van het Wetboek van inkomstenbelastingen. De oprichters van trusts werden belast op de inkomsten die door de trusts werden ontvangen (transparantiebelasting)

tijdens het belastbaar jaar en de derden-begunstigden werden in voorkomend geval belast op de inkomsten die de trust ontving en die aan hen werden uitgekeerd in de loop van hetzelfde jaar.

Het wetboek voorzag in geen enkel belastingstelsel van uitkeringen betrekking hebbende op de vorige inkomsten die de trust ontving en artikel 18 doelde niet op de entiteiten van artikel 2, § 1ste, 13°, a, maar enkel de entiteiten bedoeld in artikel 2, § 1ste, 13°, b, namelijk de juridische constructies met rechtspersoonlijkheid die, krachtens de bepalingen van de wetgeving van de Staat waar ze gevestigd is, "ofwel niet onderworpen zijn aan een inkomstenbelasting, ofwel er onderworpen zijn aan een inkomstenbelasting die minder dan 15% van het belastbaar inkomen van deze bepaalde juridische constructie bedraagt conform de regels die van toepassing zijn om de Belgische belasting op de corresponderende inkomsten te bepalen".

De entiteit waarvan sprake valt dus onder de wet als, en enkel als, het belastingtarief waaraan ze onderworpen is volgens de wet van het land waar ze gevestigd is lager is dan 15%.



Door de gelijkstelling die het Parlement op 25 december 2017 heeft doorgevoerd van uitkeringen door de entiteiten van de eerste categorie (trusts en anderen) aan het stelsel van uitkeringen van de entiteiten van de tweede categorie, door niet te voorzien in een drempel van 15% vergelijkbaar met deze van entiteiten met rechtspersoonlijkheid, heeft de wetgever een ongerechtvaardigde en onevenredige discriminatie in verhouding tot de doelstelling van de maatregel gecreëerd.

Het gevolg van de wetswijziging was dat mensen in fundamenteel verschillende situaties op dezelfde manier werden behandeld, en dit los van het doel van de maatregel.

De aandeelhouders van vennootschappen die onderworpen zijn aan een minimumbelasting van 15% zijn vrijgesteld van belasting, terwijl een dergelijke drempel niet werd voorzien voor trusts, wat impliceerde dat elke uitkering van een trust, zelfs als deze lokaal zwaar belast zou worden, in België kon worden belast.

Rekening houdend met de doelstelling van de wetgever om belastingontduiking te bestrijden, wijst het Grondwettelijk Hof erop dat het moeilijk voor te stellen is dat de wetgever de begunstigden van inkomsten die worden uitgekeerd door entiteiten met rechtspersoonlijkheid (zoals vennootschappen) gunstiger wilde behandelen dan de begunstigden van trusts, die geen rechtspersoonlijkheid hebben.

De overweging volgens dewelke een entiteit al dan niet rechtspersoonlijkheid heeft, is irrelevant om op zichzelf het betwiste verschil in behandeling te rechtvaardigen, in het licht van de doelstelling om belastingontduiking te bestrijden.

Het Grondwettelijk Hof concludeert daaruit dat het verschil in behandeling die door de betwiste bepaling ingevoerd werd, steunt op een criterium dat niet gerechtvaardigd is en dus in strijd is met het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie.

Het effect hiervan is inderdaad gericht op de verdeling van alle trusts, ongeacht hun belastingniveau. De maatregel is derhalve onevenredig omdat zij de belastingheffing op uitkeringen op reeds zwaar belaste inkomsten mogelijk maakt, wat in strijd is met de doelstelling van de Kaaimantaks en de maatregel van 25 december 2017.

In het geval van een Canadese trust worden, zoals in dit geval, niet-uitgekeerde inkomsten in Canada in beginsel met 53,31% belast, en de toepassing van artikel 18 op latere uitkeringen zou een belasting op uitkeringen in hoofde van de begunstigde tegen een tarief van 30% impliceren.

Deze dubbele belastingheffing staat volledig niet in verhouding tot de doelstelling van de wetgever om onbelaste zwevende activa te vermijden.

Het Hof vernietigt derhalve artikel 89, 1°, van de programmawet van 25 december 2017, omdat het niet voorziet dat de uitkeringsbelasting niet van toepassing is op begunstigden van inkomsten die worden uitgekeerd door een juridische constructie als bedoeld in artikel 2, § 1ste, 13°, a) van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992, dat krachtens het recht van de Staat of de jurisdictie waarin het is gevestigd, onderworpen is aan een inkomstenbelasting gelijk aan of hoger dan 15% van het belastbaar inkomen van deze juridische constructie, bepaald volgens de regels die van toepassing zijn om de Belgische belasting op het overeenkomstige inkomen vast te stellen.

Wat zijn de gevolgen van dit arrest?

Wanneer, zoals in dit geval, het beroep tot nietigverklaring gegrond wordt verklaard, wordt de betwiste wetskrachtige norm nietig verklaard. De arresten van nietigverklaring hebben absoluut gezag van gewijsde vanaf hun publicatie in het Belgisch Staatsblad. Een annulering heeft terugwerkende kracht, zodat de nietig verklaarde norm geacht wordt nooit te hebben bestaan.

Dit betekent dat belastingplichtigen die op grond van deze bepaling zouden zijn belast, op een nuttige manier beroep zullen kunnen aantekenen tegen deze belasting die ongegrond is geworden.

Alle trusts in landen die geen belastingparadijzen zijn, worden getroffen door deze annulering, zoals Canada natuurlijk, maar ook het Verenigd Koninkrijk of de Verenigde Staten.

*Pascale Hautfenne*

# Antigone rechtspraak in fiscale zaken: nog steeds geen automatische uitsluiting van onregelmatig verkregen "bewijzen"

De belastingplichtige in een dergelijke situatie, die zich moet verdedigen tegen belastingheffing op basis van bewijs dat volgens hem onregelmatig is verkregen, zal er daarom alles aan moeten doen om de rechter ervan te overtuigen dat de belangenafweging dat deze laatste meestal zal moeten uitvoeren, eerder in het voordeel van de belastingplichtige overhelt... dan in het voordeel van het behoud van ten gunste van het in stand houden van de elementen aan het dossier.

Het is de laatste jaren niet langer ongebruikelijk dat de belastingadministratie een belasting baseert en vervolgens steunt op "onregelmatig verkregen" bewijsmateriaal. Integendeel.

Deze onregelmatigheid is niet systematisch toe te schrijven aan de belastingadministratie zelf, maar kan het werk zijn van een andere Belgische of buitenlandse autoriteit, of zelfs het werk zijn van een particuliere derde.

Laten we ons de volgende hypothese voorstellen: een werknemer van een buitenlandse onderneming heeft toegang tot vertrouwelijke gegevens die in het bezit zijn van die onderneming, die betrekking hebben op derden (in het kader van de hypothese, Belgische belastingplichtigen). Deze werknemer steelt deze gegevens van het bedrijf dat hem in dienst heeft en maakt deze vervolgens gratis of tegen betaling bekend aan buitenlandse autoriteiten. Deze buitenlandse autoriteiten communiceren vervolgens, na exploitatie (en dus manipulatie) de genoemde gegevens aan de Belgische autoriteiten, meestal door toepassing van een bilaterale of multilaterale overeenkomst die de uitwisseling van informatie regelt. Uiteindelijk gebruiken de Belgische autoriteiten deze door hen ontvangen gegevens om de Belgische belastingplichtige te belasten...

In de volgorde van overdrachten wordt een zekerheid geïdentificeerd: in eerste instantie verkrijgt de werknemer minstens de gegevens door het plegen van een strafbaar feit; er zijn dan veel onzekerheden: wat is de exacte aard van de gegevens? Wat is de echte bron? Hoe betrouwbaar zijn ze? Wat zullen ze waarschijnlijk bewijzen? Wat is de betrokkenheid van de buitenlandse of zelfs Belgische autoriteiten bij de diefstal van de werknemer? Wat is de omvang en de gevolgen van de manipulatie door de buitenlandse autoriteiten?

Al die onzekerheden die, in vergelijking met de verplichting van de belastingdienst om haar vordering op de belastingplichtige te bewijzen (en dus om de beweringen te bewijzen die zij ondersteunt en inroept), deze belastingplichtigen ertoe hebben gebracht de ontvankelijkheid van dergelijk bewijsmateriaal te betwisten, dat onwettig of onregelmatig is verkregen.

Het Hof van Cassatie heeft deze kwestie beslist in een principiële uitspraak van 22 mei 2015. Bewijs dat onregelmatig werd verkregen door de belastingdienst kan in beginsel worden gebruikt in een zuiver fiscale procedure. Het Hof heeft zo in belastingzaken de zogenaamde "Antigone"-rechtspraak die de Belgische wetgever eerder had verankerd, maar alleen in het kader van een strafprocedure, omgezet in een wet van 24 oktober 2013.

Het Hof van Cassatie heeft, na te hebben vastgesteld dat er in de belastingwetgeving geen algemene bepaling is die het gebruik van onregelmatig verkregen bewijsmateriaal voor de vaststelling van een belastingschuld verbiedt en, zo nodig, voor het opleggen van een belastingverhoging of een geldboete heeft vastgesteld dat het gebruik van dergelijk bewijsmateriaal "rechtmatig" is indien een dergelijk gebruik niet in strijd is met het beginsel van behoorlijk bestuur, of het recht op een eerlijk proces, en dat de wet geen specifiek sanctieregime voorziet.

Het Hof is dan ook van mening dat er geen sprake is van een "automatische" sanctie die vervolgingen teniet zou moeten doen in aanwezigheid van onregelmatig verzameld bewijsmateriaal.

In tegenstelling tot wat destijds werd gezegd, heeft het Hof echter het beginsel niet geschrapt krachtens welk het bewijsmateriaal niet kan worden verzameld ten gunste van rechtsmiddelen die onwettig of ontrouw zouden zijn. Het heeft "eenvoudigweg" de beoordelingsbevoegdheid van de rechter over dergelijke bewijzen vergroot en de bepaling van hun bewijskracht.

Volgens het Hof van Cassatie kan een bewijsstuk dus slechts automatisch worden afgewezen wanneer:

- of het bewijs werd verzameld in strijd met een voorgeschreven vorm op straffe van nietigheid;
- of het verkrijgen van dit bewijsmateriaal wordt beoedeld door een gebrek dat haar de betrouwbaarheid ervan zou ontnemen ("dus in strijd met wat wordt verwacht van een autoriteit die handelt op basis van het beginsel van goed bestuur");
- of het vastgestelde gebrek is van die aard dat het het recht op een eerlijk proces in gevaar kan brengen.

De laatste 2 hypothesen vereisen de uitoefening door de rechter ten gronde van zijn beoordelingsbevoegdheid. Met het overnemen van haar jurisprudentie die enkele jaren eerder in strafzaken werd ontwikkeld, heeft het Hof de sub-criteria uiteengezet waarmee de fiscale rechter rekening kan houden om deze beoordelingsbevoegdheid uit te oefenen. Samengevat kan de rechter rekening houden met het al dan niet puur formele karakter van de onregelmatigheid die ingeroepen wordt (1), met de gevolgen van de onregelmatigheid op het recht of de vrijheid die wordt beschermd door de regel die is geschonden (2), het al dan niet opzettelijk karakter van de onregelmatigheid begaan door de autoriteit (3), alsook het feit dat de onregelmatigheid ernstiger is dan het strafbare feit dat het bewijst (toe te schrijven aan de belastingplichtige). Deze afweging van de betrokken belangen zal door de rechter ten gronde moeten worden uitgevoerd, ongeacht of de ingeroepen onregelmatigheid het werk van de belastingdienst zelf is, of het feit van een derde.

Het Hof herhaalde deze rechtspraak in twee arresten, dat van 18 januari 2018 en dat van 11 juni 2020. In laatstgenoemde arrest heeft het Hof zelfs geoordeeld dat het feit dat elementen die door de repressieve rechter van een strafzaak zijn uitgesloten op grond van een niet-ontvankelijkheid van de vervolging, niet automatisch leiden tot de uitsluiting ervan in een belastingdossier waarin de belastingheffing op diezelfde documenten is gebaseerd...

Het Hof heeft zojuist haar rechtspraak bevestigd met een arrest van 29 januari 2021. De schending waarover de belastingplichtige in dit geval klaagde, was die van een grondrecht, namelijk het recht op privacy. In dit geval heeft de belastingplichtige bezwaar gemaakt tegen belastingheffing op basis van elementen afkomstig uit een repressieve zaak waarin bankgegevens die op hem betrekking hebben door de Luxemburgse autoriteiten aan de Belgische autoriteiten waren doorgegeven in strijd met de bepalingen van het Benelux-Verdrag inzake rechtshulp in strafzaken. Het Hof wees het beroep van de belastingplichtige af en bood de belastingrechter een vijfde beoordelingscriterium aan: de belastingrechter kan "ook rekening houden met het feit dat het bewijs zou zijn verkregen, zelfs als de onregelmatigheid niet was begaan" ...

Het criterium lijkt echter verrassend, omdat het de rechter ten gronde in staat stelt om een waarschijnlijkheid, of zelfs een eenvoudige veronderstelling (dat het bewijs "zou zijn" verkregen) en niet een feit, te overwegen om een heffing te valideren waarvan we moeten onthouden dat ze gesteund blijft op onregelmatig verkregen bewijzen.

Belastingplichtigen hadden gedacht dat zij uit een WebMind-Licences Kft-arrest van 17 december 2015 van het Hof van Justitie van de Europese Unie een "herformulering" van het Hof van Cassatie te kunnen afleiden. Het Europees Hof had zich ook moeten uitspreken over deze gevoelige kwestie van de toelaatbaarheid in het fiscaal recht van onwettig verkregen bewijsmateriaal.

Bij die gelegenheid heeft het Hof bevestigd dat niets de belastingadministratie belette om in haar strijd tegen btw-fraude informatie uit een lopend strafrechtelijk onderzoek

te gebruiken om een fiscale herziening te rechtvaardigen, waarvan de belastingplichtige echter niet op de hoogte zou zijn, op voorwaarde dat deze informatie voldoet aan alle garanties die zijn voorgeschreven in het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie die overeenkomen met de rechten die zijn vastgelegd in het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

Zo heeft het Europees Hof geoordeeld dat de nationale rechterlijke instantie die op basis van dit bewijsmateriaal de rechtmatigheid van de btw-vrijstelling controleert, enerzijds moet nagaan of de ingevoerde rechtsmiddelen onderzoeksmiddelen zijn die door de wet voorzien zijn en die noodzakelijk zijn in het kader van een strafprocedure en anderzijds of het gebruik door de belastingadministratie van de op die manier verkregen bewijsstukken ook door de wet werd toegelaten en noodzakelijk is. Deze rechter zal ook kunnen nagaan of, overeenkomstig het algemene beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging, de belastingplichtige in het kader van de administratieve procedure de mogelijkheid heeft gehad om toegang te krijgen tot deze bewijsstukken en hierover gehoord te worden. Bij gebreke daarvan moet worden geoordeeld dat er sprake is van een schending van de regels die de bescherming van de persoonlijke levenssfeer waarborgen, hetgeen inhoudt dat de rechter dit bewijsmateriaal moet verwerpen en de administratieve beslissing die alleen daarop zou zijn gebaseerd, moet vernietigen.

Daaruit werd geconcludeerd dat het Hof van Justitie van oordeel was dat het vermeende bewijs automatisch moest worden uitgesloten in het kader van een nationale procedure wanneer het door de belastingautoriteiten was verkregen op een manier waarin de wet niet voorziet, en dat het gebruik ervan inbreuk zou maken op de rechten van de verdediging van de belastingplichtige, of een ander recht dat wordt gewaarborgd door het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op geen enkel moment heeft het Hof van Justitie een "belangenafweging" gemeld die door de rechter ten gronde moet worden uitgevoerd... Dit feit leek op zijn minst zeker in de aanwezigheid van een schending van een grondrecht dat door het recht van de Europese Unie wordt gewaarborgd.

Naar aanleiding van de behandeling van een prejudiciële vraag die het Hof van Cassatie stelde in dezelfde zaak als deze hierboven omschreven, leek het Hof van Justitie echter op deze rechtspraak terug te komen, daarbij implicerend dat er nooit sprake was van een sanctie van automatische uitsluiting van het onregelmatig bewijs, zelfs in de aanwezigheid van een dergelijke schending van een grondrecht.

De belastingplichtige in een dergelijke situatie, die zich moet verdedigen tegen belastingheffing op basis van bewijs dat volgens hem onregelmatig is verkregen, zal er daarom alles aan moeten doen om de rechter ervan te overtuigen dat de belangenafweging dat deze laatste meestal zal moeten uitvoeren, eerder in het voordeel van de belastingplichtige overhelt... dan in het voordeel van het behoud van ten gunste van het in stand houden van de elementen aan het dossier.

# Trusts en fictie: Vlabel stelt een oplossing voor om successierechten te vermijden

Dit standpunt, dat door Vlabel is meegedeeld (maar niet gepubliceerd) als antwoord op een interpretatieve vraag die haar werd voorgelegd, geeft niettemin slechts een garantie met betrekking tot de fictie die van toepassing is op de derdenbedingen. Uit voorzorg zal de belanghebbende belastingplichtige door Vlabel laten bevestigen dat de aanbevolen oplossing niet alleen in andere specifieke situaties kan worden toegepast, het ook mogelijk maakt om de toepassing van fictie verbonden met het snelle overlijden van de settlor te vermijden...



We hebben in het verleden vaak gesproken over de kwestie van de toepassing van de "Kaaimantaks" op de inkomsten en de uitkeringen van een trust. Deze "taks" is een persoonsbelasting. Dit is niet waar we het deze keer over zullen hebben, maar wel over de toepassing van erfbelasting op een situatie waarin een Belgische belastingplichtige een deel van zijn vermogen heeft toegewezen aan een trust, de erfbelasting.

Het fundamentele kenmerk van de trust is om de verdeling van het eigendomsrecht mogelijk te maken, waarbij het beheer en de controle over de aan de trust toegewezen activa (toegewezen aan de trustee) worden gescheiden van het genot van de winsten die door diezelfde activa worden verschaft (toegekend aan de begunstigden).

Het Belgisch recht bevat een definitie van deze rechtsfiguur, overeenkomstig artikel 122 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht. De trust wordt gedefinieerd als "een rechtsverhouding die is ontstaan door een handeling van de oprichter of door een rechterlijke beslissing, waarbij eigendom onder de controle van een trustee wordt geplaatst om het te beheren ten behoeve van een begunstigde of voor een specifiek doel." Ondanks het bestaan van deze wettelijke definitie erkent het Belgische recht de trust niet als een afzonderlijke juridische "entiteit". De trust is geen bedrijf; Het is een doelvermogen, verschillend van dat

van de settlor, dat van de trustee en ten slotte dat van de begunstigden. De trust heeft geen rechtspersoonlijkheid.

De trust bestaat uit een eenzijdige wilsverbintenis van de oprichter (settlor), om activa over te dragen aan de trustee. De overdracht van activa maakt de bereidheid van de settlor om een trust te vormen effectief. De trust kan betrekking hebben op materiële, materiële of immateriële rechten. Zodra de activa aan de trustee worden overgedragen, is de settlor niet langer eigenaar van deze activa.

De erfbelasting is verschuldigd op alles wat wordt geïnd in de nalatenschap van een inwoner van het koninkrijk. Deze rechten zijn verschuldigd zonder onderscheid te maken naargelang zij vervolgens worden overgedragen uit wettelijke decentralisatie, wilsbeschikking of contractuele instelling. De activa in vertrouwen zijn ver uit het vermogen van de settlor en komen daarom niet in zijn nalatenschap terecht op het moment van zijn overlijden. Er zijn echter bepalingen in het Vlaams Wetboek van Belastingen die uitdrukkelijk feitelijke aannames onderwerpen aan successierechten die, bij gebreke van dergelijke bepalingen, er niet aan onderworpen zouden zijn. We hebben het hier over ficties.

Vervolgens rijst de vraag naar de kwalificatie van de bestemming van het vermogen aan de trust. Is het een

schenking, die, indien deze werd uitgevoerd binnen 4 jaar na overlijden zonder onderworpen te zijn aan de schenkbelasting, zal worden hersteld in de belastbare grondslag van de erfbelasting (Vlaams Belastingwetboek, art. 2.7.1.0.5.), of een derdenbeding, die door de werking van een andere fictie onderworpen zal zijn aan successierechten (Vlaams Belastingwetboek, art. 2.7.1.0.6. en 2.7.3.2.8.) ?

Artikel 2.7.1.0.5. van het Vlaams Belastingwetboek lijkt te kunnen worden toegepast op de trust voor zover de statuten van de trust inderdaad "een handeling van beschikking ten kosteloze titel" zijn. De overdracht van het vermogen aan de trustee gebeurt immers zonder tegenprestatie. De trust kwalificeert echter niet als gift. Een "gift" kan worden gedefinieerd als de handeling van beschikking van een eigendom ten kosteloze titel. De bouwstenen van de gift zijn de verarming van de beschikker zonder tegenprestatie, de daaruit voortvloeiende verrijking van de begunstigde en het begunstigingsoogmerk. Als aan de eerste voorwaarde is voldaan, dan lijkt dat niet het geval voor de tweede voorwaarde te zijn voldaan en de derde niet systematisch.

Noch de trustee, noch de begunstigde verkrijgt een "correlatieve verrijking" voor de "verarming" van de settlor. Het doelvermogen behoort niet tot het vermogen van de trustee of die van de begunstigde ten tijde van de verarming van de settlor. In het geval van een discretionaire trust heeft de begunstigde ook geen vorderingsrecht op de trustee. In het geval van een fixed interest trust daarentegen heeft de begunstigde een dergelijk vorderingsrecht, maar het kan niet worden gezegd dat de waarde van dat recht noodzakelijkerwijs "gecorrigeerd" zou zijn met de verarming van de settlor. Dit is zeker het geval in aanwezigheid van verschillende begunstigden... of nog wanneer voorzien is dat de rechten van de begunstigden alleen betrekking hebben op de inkomsten van het doelvermogen en niet op het kapitaal op zich. Wat de begunstigingsintentie betreft, deze is niet systematisch aanwezig bij de overdracht van een vermogen aan een trust. Er kunnen inderdaad andere doelstellingen de settlor leiden in zijn actie, zoals de bescherming van zijn vermogen tegen schuldeisers of het behoud van de eenheid van zijn persoonlijk vermogen...

De trust lijkt dus niet te voldoen aan de definitie van "schenking" en men was van mening dat zij derhalve de toepassing van artikel 2.7.1.0.5 van het Vlaams Belastingwetboek kon aanvechten op toewijzingen die minder dan 3 (vandaag 4) jaar voor het overlijden werden gedaan. In een voorafgaande beslissing van 29 november 2011 wordt echter bepaald dat dezelfde fictie van toepassing zal zijn in aanwezigheid van inbrengen in een privéstichting, een situatie die vergelijkbaar is met die van een trust. De goederen die minder dan 4 jaar voor het overlijden van de settlor in een trust worden ondergebracht, zullen dus kunnen beschouwd worden als nog steeds deel uitmakend van zijn nalatenschap.

Krachtens artikel 2.7.1.0.6. en 2.7.3.2.8. van het Vlaams Belastingwetboek worden beschouwd als een legaat de bedragen, rentes of waarden die een persoon bij het overlijden van de overledene kosteloos moet ontvangen op grond van een overeenkomst die een bepaling ten behoeve van hem bevat door de overledene of door een derde. Ook worden de bedragen, rentes of waarden die een persoon in de drie jaar voorafgaand aan het overlijden van de overledene kosteloos moest ontvangen of die hij of zij op een datum na overlijden kosteloos zou ontvangen, op grond van een bepaling ten behoeve van hem of haar in een door de overledene gesloten overeenkomst, beschouwd als een legaat

Deze bepaling veronderstelt het bestaan van een derdenbeding. Er is een derdenbeding wanneer een persoon (de promettant) zich jegens een andere persoon (de bedinger) verbindt om een dergelijke prestatie uit te voeren of om zoiets door te geven ten gunste van een derde persoon die wettelijk gezien niet deelneemt aan de transactie, wiens aanvaarding niet vereist is en die zijn recht rechtstreeks tegen de promettant kan uitoefenen. De bepaling gaat er dus van uit dat de verrijking van de begunstigde het gevolg is van een toezegging van de medecontractant. Deze bepaling moet worden vastgelegd als opeisbaar bij overlijden van de overledene of in de drie jaar voorafgaand aan het overlijden, of op een datum na overlijden.

Beoefenaars beweren, heel logisch, dat de fictie in artikel





2.7.1.0.6. en 2.7.3.2.8. van het Vlaams Belastingwetboek niet van toepassing is op de trust, voornamelijk op grond van het feit dat de begunstigde zijn rechten op de overledene niet bezit op grond van een derdenbeding. De rechten van de begunstigde zijn een direct gevolg van de oprichtingsakte van de trust. De overdracht van de goederen van de settlor aan de trust heeft tot gevolg dat deze goederen uit zijn vermogen worden genomen, zodat de begunstigten van de trust ontvangen, niet van de overledene. Bovendien hebben de begunstigten geen vorderingsrecht op de trust en op het doelvermogen, bij overlijden van de settlor. Alleen de trustee kan beslissen over een uitkering, ten gevolge van dat overlijden. Dit is zeker het geval in aanwezigheid van een discretionaire trust. De situatie lijkt delicaat in het geval van een fixed interest trust. Maar zelfs in die laatste veronderstelling voert de trust geen contract uit, voor zover de settlor zich effectief en onherroepelijk van het vermogen heeft gehaald.

De Dienst Voorafgaande Beslissingen heeft in een beslissing van 29 november 2011 een standpunt ingenomen over deze kwestie. Deze beslissing, die werd genomen inzake privéstichting, zegt dat de fictie inzake het derdenbeding “buiten beschouwing” is, bij gebrek aan “contract” aangezien de begunstigten van een privéstichting hun rechten halen uit een “unilaterale rechtshandeling” en niet uit een contract. Bovendien voorziet artikel 8 in een fictie en moet het restrictief geïnterpreteerd worden. Dit standpunt, dat bevestigd wordt door een tweede voorafgaande beslissing van 13 mei 2015 moet kunnen toegepast worden op de trust, aangezien het niet gaat over een contract, maar wel over een verbintenis die door de oprichter werd aangegaan enkel om al of een deel van zijn goederen in de trust onder te brengen.

Dit is echter niet het standpunt van Vlabel in dit verband. In haar standpunt nr. 15033 van 2 maart 2015 en standpunt nr. 15076 van 26 mei 2015 verduidelijkt de Vlaamse Belastingdienst dat de fictie met betrekking tot derdenbedingen van toepassing is op de trust. Bij een discretionaire trust zijn uitkeringen belastbaar op het

moment dat ze worden uitgevoerd. Bij een fixed interest trust zal het doelvermogen bestemd voor begunstigten (vorderingsrechten) belastbaar zijn van zodra de settlor overleden is.

Geconfronteerd met deze potentiële onderwerping van trusts, van het vermogen dat eraan werd overgedragen, of hun uitkeringen, aan de erfbelasting, stelt Vlabel vandaag een oplossing voor: die van het onderwerpen van de bepaling aan de registratie en aan de schenkbelasting. In sommige gevallen zal het nu mogelijk zijn om de trustakte met vermelding van de waarde van de aan de trust overgedragen goederen te registreren, vergezeld van een document waarin de aangewezen begunstigten worden geïdentificeerd en waarin de aanvaarding ervan en de omvang van de betrokken bedragen worden vermeld (in de veronderstelling: op het moment van uitkering). Vlabel beschouwt dit als de registratie van een derdenbeding en zal de schenkbelasting innen, met toepassing van het tarief van roerende schenkingen op basis van de relatie tussen de initiële settlor en de betrokken begunstigten. De positie van Vlabel is gericht op een trust waaraan effecten worden toegewezen. Ook zullen de verlaagde tarieven van schenkbelasting, van 3% of 7%, toegepast worden en de fictie onder artikel 2.7.1.0.6. van het Vlaamse Belastingwetboek zal niet worden toegepast.

Dit standpunt, dat door Vlabel is meegedeeld (maar niet gepubliceerd) als antwoord op een interpretatieve vraag die haar werd voorgelegd, geeft niettemin slechts een garantie met betrekking tot de fictie die van toepassing is op de derdenbedingen. Uit voorzorg zal de belanghebbende belastingplichtige door Vlabel laten bevestigen dat de aanbevolen oplossing niet alleen in andere specifieke situaties kan worden toegepast, het ook mogelijk maakt om de toepassing van fictie verbonden met het snelle overlijden van de settlor te vermijden...

*Jonathan CHAZKAL*

# Nieuwe belasting op effectenrekeningen: bis repetita?

Zal deze nieuwe belasting op de effectenrekeningen weerstaan aan de analyse van het Grondwettelijk Hof? Niets is minder zeker. Maar voor zover dat, zoals we het met de eerste vernietigde belasting hebben beleefd, de vernietiging niet met terugwerkende kracht is, heeft de Belgische staat niets te verliezen.

De nieuwe wet die een belasting op effectenrekeningen vestigt, werd op 5 januari 2021 ingediend en werd omwille van hoogdringendheid op 11 februari 2021 aangenomen.

De wet van 17 februari 2021, de datum van haar bekrachtiging, werd reeds in het Belgisch Staatsblad van 25 februari 2021 gepubliceerd.

De eerste belasting op de effectenrekeningen werd vernietigd door een arrest van het Grondwettelijk Hof van 17 oktober 2019. De regering heeft het daarna op zich genomen om een nieuwe wet op te stellen met hetzelfde doel; wetende dat deze nieuwe belasting verondersteld wordt 400 miljoen euro per jaar op te leveren.

## 1. Belasting op de effectenrekeningen:

Het nieuwe artikel 201/4 van het Wetboek van inkomstenbelastingen voorziet nu dat er “een jaarlijkse belasting wordt geïnd op de effectenrekeningen”.

Deze belasting is slechts verschuldigd als de gemiddelde waarde van de rekening hoger is dan 1.000.000 euro.

De effectenrekening wordt gedefinieerd als “een rekening waarop financiële instrumenten kunnen gecrediteerd worden of waarvan financiële instrumenten kunnen gedebiteerd worden, ongeacht of ze gehouden worden in onverdeeldheid of verdeelde eigendom”.

Anders gezegd, het is de waarde van de rekening die voorrang heeft, ook als ze wordt gehouden door meerdere mede-eigenaars.

Het gaat om de volgende onrechtvaardige situatie:

De belasting zal gericht zijn op broers en zussen die een rekening van meer dan één miljoen euro zouden geërfd hebben en die zouden beslist hebben om in onverdeeldheid te blijven.

Daarentegen, als ze zouden beslist hebben om elk een rekening te openen, dan zouden ze vrijgesteld zijn van de belasting.

## 2. Antimisbruikmaatregel

De wetgever, die last minute maatregelen om aan de belasting te ontsnappen vreest, heeft voorzien dat de verrichtingen die bestaan uit

- Het opsplitsen van de effectenrekeningen (gehouden bij dezelfde tussenpersoon) en/of
- Het omzetten van financiële instrumenten gehouden op een effectenrekening in nominatieve financiële instrumenten die uitgesloten zijn van de belasting niet-tegenstelbaar zijn aan de administratie als ze werden uitgevoerd na 30 oktober 2020.

## 3. Aangiftemodaliteiten

Een andere bijzonderheid van deze belasting is ook van toepassing op rekeningen gehouden door ‘juridische

constructies » waarvan ten minste één van de oprichters een Belgische ingezetene is.

De belastingplichtige is de houder of de eerste Belgische tussenpersoon.

De houder wordt zo gedefinieerd ofwel als de houder(s) van effectenrekeningen ofwel als de oprichter(s) van juridische constructies (in de ruimste zin).

De aandelen op naam gehouden door inschrijvingen in een register, de kunstwerken, enz... ontsnappen op vandaag aan de belasting. Daarentegen vallen de fondsen gehouden door derden, in het kader van de onderschrijving van een verzekering (tak 23 bijvoorbeeld) ook onder de belasting.

Deze belasting is zowel gericht op natuurlijke personen als rechtspersonen.

Het tarief van de belasting is vastgesteld op 0,15%.

Als een effectenrekening wordt gehouden door meerdere titularissen kan elke titularis een aangifte doen voor alle titularissen. Elke titularis is hoofdelijk gehouden tot de betaling van de belasting, boetes en intresten.

Het ontbreken van een aangifte, een laattijdige, onjuiste of onvolledige aangifte alsook het ontbreken van betaling of laattijdige betaling wordt bestraft met een boete die wordt vastgelegd in functie van de aard en de ernst van de inbreuk, gaande van 10 tot 200% van de verschuldigde belasting. De wet voorziet echter dat er bij gebrek aan slechte wil geen boete verschuldigd is.

De wet is reeds van kracht en de eerste referentieperiode eindigt op 30 september 2021.

## 4. Op weg naar de Belasting op de effectenrekeningen 3.0?

Zal deze nieuwe belasting op de effectenrekeningen weerstaan aan de analyse van het Grondwettelijk Hof? Niets is minder zeker. Maar voor zover dat, zoals we het met de eerste vernietigde belasting hebben beleefd, de vernietiging niet met terugwerkende kracht is, heeft de Belgische staat niets te verliezen.

De NVA wees er reeds tijdens de parlementaire debatten op dat de nieuwe wet een schending van de gelijkheid inhield meer bepaald met betrekking tot de doelstelling (het raken van de “grote fortuinen” maar zonder dat het ontwerp rekening houdt met de reële bijdragevermogen).

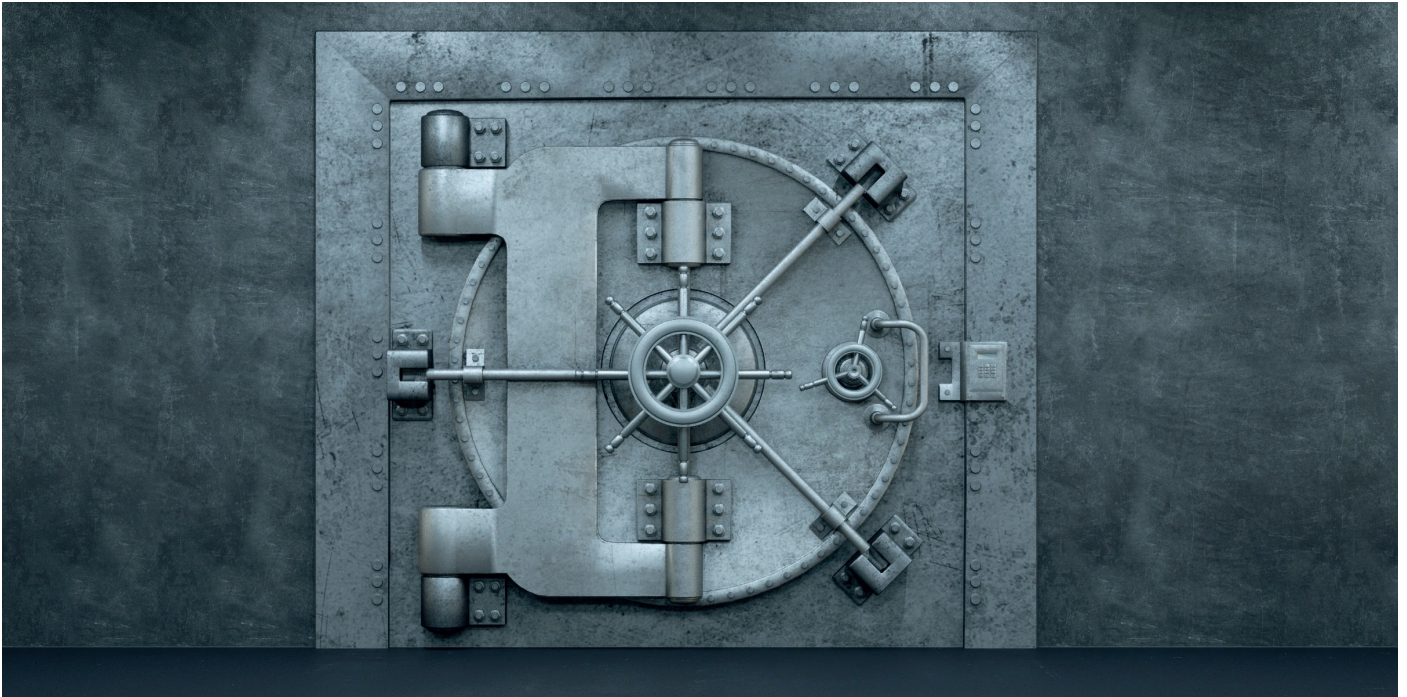
Men heeft zelfs in de voorbereidende werken kunnen lezen dat Paul Magnette reeds een derde versie van belasting aan het voorbereiden zou zijn, omdat hij zich aan een nieuwe vernietiging van het Grondwettelijk Hof verwacht.

*Muriel IGALSON*



# Zwitserland houdt het bankgeheim nog aan voor haar ingezetenen

Het Zwitserse bankgeheim wordt dus behouden, niet enkel het privégebied, maar ook op nationaal gebied voor de ingezetenen, ongeacht of het natuurlijke personen zijn of vennootschappen.



Het is algemeen bekend dat Zwitserland in het kader van de FATCA- en CRS-akkoorden nu gestandaardiseerde bankgegevens doorgeeft aan de meeste buitenlandse staten met betrekking tot bankrekeningen die in het bezit zijn van buitenlandse ingezetenen van Zwitserse banken.

Aan de andere kant hebben Zwitserse banken geen enkele verplichting of zelfs het recht om informatie bekend te maken aan de Zwitserse belastingadministratie zelf, of het nu de federale overheid of de kantonadministraties zijn.

Het kanton Bern was van mening dat deze situatie niet logisch was, omdat het veel minder informatie van banken kreeg dan buitenlandse belastingautoriteiten.

Het verzoek van het kanton Bern werd enkele dagen geleden behandeld door de Raad van State, die het verzoek van Bern om ook het bankgeheim voor Zwitserse inwoners op te heffen, afwees.

Het Parlement heeft zo laten zien dat het zich inzet voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer, die ze niet kon opgeven, tegenover buitenlandse staten, vanwege zeer sterke druk van zowel de Verenigde Staten als de Europese Unie na de economische crisis van 2008.

Het Zwitserse bankgeheim wordt dus behouden, niet enkel het privégebied, maar ook op nationaal gebied voor de ingezetenen, ongeacht of het natuurlijke personen zijn of vennootschappen.

*Thierry AFSCHRIJFT*

# Luxemburg: niet-aftrekbaarheid van intresten en vergoedingen verschuldigd aan verbonden ondernemingen die zijn gevestigd in niet-coöperatieve gebieden

Sinds 1 maart 2021 zijn de intresten of vergoedingen die verschuldigd zijn aan een verbonden onderneming gevestigd in een land op of een gebied die op de lijst staat van niet-coöperatieve landen of gebieden voor fiscale redenen, niet aftrekbaar in hoofde van een vennootschap die gevestigd is in het Groothertogdom Luxemburg.

1. In Luxemburg valt het algemeen principe van de aftrekbaarheid van bedrijfskosten die exclusief door de onderneming worden gemaakt onder artikel 45 LIR (wet betreffende de inkomstenbelasting).

Artikel 168 LIR lijst de uitgaven op die, als uitzondering op het algemeen principe, niet aftrekbaar zijn.

Een hypothese van bijkomende niet-aftrekbaarheid op deze lijst is op 1 maart 2021 van kracht geworden, na de aanneming van een wet van 10 februari 2021 (tot wijziging van de gewijzigde wet van 11 december 1967 betreffende de inkomstenbelasting).

2. Sinds 1 maart 2021 zijn de intresten of vergoedingen die verschuldigd zijn aan een verbonden onderneming gevestigd in een land op of een gebied die op de lijst staat van niet-coöperatieve landen of gebieden voor fiscale redenen, niet aftrekbaar in hoofde van een vennootschap die gevestigd is in het Groothertogdom Luxemburg.

Deze wijziging komt er in het kader van de resoluties van de Raad van Economische en Financiële Zaken van de Europese Unie (ECOFIN) van 5 december 2019 waarin de Lidstaten van de Europese Unie gevraagd worden om beschermingsmaatregelen in te voeren tegen landen die op de “zwarte” lijst staan van de Europese Unie.

OP vandaag zijn de niet-coöperatieve landen die op de lijst staan:

De Amerikaanse Samoa eilanden, Anguilla, Barbados, Fiji, Guam, Palau, Panama, Samoa, Seychellen, Trinity et Tobago, de Amerikaanse Maagdeneilanden en Vanuatu.

Tot op vandaag heeft het Groothertogdom Luxemburg slechts één enkele maatregel ingevoerd tegen de niet-coöperatieve landen, namelijk de verplichting voor de Luxemburgse bedrijven om elke transactie aan te geven die binnen de groep met entiteiten die zich in dergelijke rechtsgebieden bevinden, uitgevoerd wordt.

3. Voor de toepassing van de niet-aftrekbaarheidsregel is het de kwestie om de werkelijke begunstigde van intresten of vergoedingen in aanmerking te nemen indien

het organisme waaraan de intresten of vergoedingen verschuldigd zijn, niet de werkelijke begunstigde is.

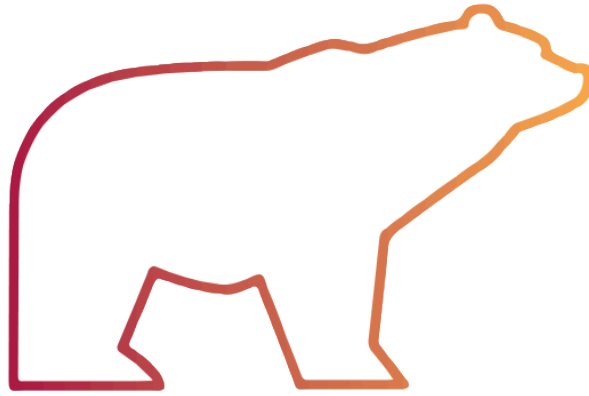
Het gaat er dus om na te gaan welke organisatie daadwerkelijk profiteert van de intresten of vergoedingen om de doeltreffendheid van de beschermmaatregel mogelijk te maken. De niet-aftrekbaarheid zal dus onder meervan toepassing zijn wanneer een betaling van intresten of vergoedingen aan een organisatie van collectieve aard die gevestigd is in een niet-coöperatief land of gebied en die daadwerkelijk de intresten of vergoedingen ontvangt, onrechtstreeks wordt verricht via een tussenpersoon die niet in een dergelijk land of gebied is gevestigd.

De begunstigde van de intresten of vergoedingen moet een verbonden onderneming zijn in de zin van artikel 56 LIR. In de zin van deze bepaling zijn twee vennootschappen verbonden wanneer een van hen rechtstreeks of onrechtstreeks deelneemt aan het beheer, de controle of het kapitaal van de andere of wanneer dezelfde personen rechtstreeks of onrechtstreeks deelnemen aan het beheer, de controle of het kapitaal van de twee ondernemingen.

4. Artikel 168 LIR, zoals gewijzigd, voorziet in de mogelijkheid om intresten of vergoedingen af te trekken van organismes van collectieve aard die in niet-coöperatieve staten zijn gevestigd, op voorwaarde dat "de belastingplichtige het bewijs levert dat de verrichting waaraan de verschuldigde intresten of vergoedingen zijn toegerekend, wordt gebruikt voor zakelijke redenen die de economische realiteit weerspiegelen."

5. In de toelichting van het wetsontwerp die tot deze wetwijziging heeft geleid, wordt bepaald dat het hier niet volstaat dat de belastingplichtige eenvoudigweg economische redenen aangeeft om deze noodzakelijkerwijs als aanvaardbaar toe te laten, maar deze redenen moeten, rekening houdend met alle relevante feiten en omstandigheden, als reëel kunnen worden beschouwd en voldoende economisch voordeel hebben dat verder gaat dan een mogelijk belastingvoordeel dat door de verrichting wordt verkregen.

*Angélique PUGLISI*



## **AFSCHRIFT TAX & LEGAL**

---

We assist, We defend, We innovate

### **Bruxelles**

Avenue Louise 208  
B- 1050 Bruxelles  
BELGIQUE  
T +32 2 646 46 36  
F +32 2 644 38 00

### **Luxembourg**

8, rue Mil neuf cents  
L-2157 Luxembourg  
LUXEMBOURG  
T +352 26 84 54 16  
F +352 26 84 54 17

### **Genève**

Quai de l'île, 13  
CH -1204 Genève  
SUISSE  
T +41 22 593 48 30

### **Tel Aviv**

SAPIR Tower, 17th Floor  
40 Tuval St.  
Ramat gan, 5252247  
Tel Aviv,  
ISRAËL  
T +972 3 542 01 00  
F +972 3 542 01 01

### **Anvers**

Quellinstraat 49  
B- 2018 Anvers  
BELGIQUE  
T +32 3 204 19 80  
F +32 3 644 38 00

### **Madrid**

Monte Esquinza, 36,2 c  
E-28010 MADRID  
ESPAGNE  
T +34 64 752 53 94  
F +34 91 829 89 33

### **Fribourg**

Rue de Lausanne 29  
Case postale 280  
CH-1701 Fribourg  
(Genève)  
SUISSE  
T +41 79 544 80 78

### **Hong-Kong**

M.C.A. LAI  
Dominion Centre 504-505  
43-59 Queen's Road East  
Wan Chai Hong Kong  
CHINE  
T +852 25 20 07 78  
F +852 25 20 07 23



**IDEFISC**

Tel. : 02/646 46 36

Fax : 02/644 38 00

**IDEFISC is gepubliceerd door  
Thierry AFSCHRIFT**

**Met de samenwerking van  
Pascale HAUTFENNE  
Hoofdredacteur en van  
Jonathan CHAZKAL  
Mélanie DAUBE  
Pascale HAUTFENNE  
Muriel IGALSON  
Candice JEUNIAUX  
Sylvie LEYDER  
Angélique PUGLISI  
Perrine RUDEWIEZ**

**Verantwoordelijke Editor  
Thierry AFSCHRIFT  
Rue Lens, 13  
1000 Bruxelles**

**Internet  
[www.idefisc.be](http://www.idefisc.be)**

**Volgende nummer  
Juni 2021**

**Om IDEFISC te ontvangen  
per email,  
stuur uw adres naar  
[info@idefisc.be](mailto:info@idefisc.be)**

**Informatie gepubliceerd door IDEFISC  
worden ter informatie gegeven;  
dit zijn geen juridische consultaties  
met betrekking tot specifieke situaties.**

**Dit nummer is ook beschikbaar  
in het Frans. Als je wilt  
ontvang het, stuur het alsjeblieft  
een e-mail naar [info@idefisc.be](mailto:info@idefisc.be)**

**Lay-out  
[Admax.be](http://Admax.be)**